

אם לדידו של לאקאן, הלא-המודע הוא הפוליטיקה, הרי זה מפני ששיח האדון הוא השיח של הלא-מודע.

הבה נראה מה אפשר להגיד על האקטואליה או המציאות העכשווית, על הלא-מודע ועל שיח האדון.

מילר מתייחס לסיפור האקטואליה כדלקמן: "בתור פסיכואנליטיקאי, אני גם אזרח, אני חי את החיים של כל אחד מכם". על ידי כך מוותר מילר על המחבוא במובלעת הפסיכואנליטית כדי לטעון כי "סיפור האקטואליה אינה פחותה בחשיבותה מן החלום, האקטואליה היא חלום שכולנו שותפים ליצירתו, והלא-מודע הוא הפוליטיקה, כפי שלאקאן טען, המעניק משמעות ליצירה הזו".

אם אני מבינה נכון, קיים ויתור על מסגרת ההתייחסות הפסיכואנליטיקאית לצורך הכללה במסגרת אחרת, משולבת ושונה, שבה אנחנו מייצרים סיפור שהוא סיפור המציאות העכשווית. הלא-מודע הזה – שהוא הפוליטיקה – הוא מה שמביא את האנשים לקבל או לדחות את עצמם וליצור הדקים ביניהם.

אנחנו יודעים כי דעת הלא-מודע נמצאת בזיקה לאחר, הוא מדבר בפליטות פה, צוחק, חולם, מעיר אותנו. זיקה זו לעולם היא שליטה על השיח.

המובלעת שאליה מתייחס ז'א. מילר יכולה להוביל אותנו להצדיק את הפחד; במקרה כזה עלינו להתעורר, כדי להיות אחראים על ההתענגות של כל אחד מאיתנו, כשאנחנו מציבים מכשולים להכרה בשיח השולט בנו.

בספרו *Un esfuerzo de poesia* טוען מילר כי הפחד מהווה גורם בפוליטיקה וגם במלחמה. אליבא דמילר, הפוליטיקה היא גם זיהויו של הפחד.

"shok and awe", הולם ואימה, לשתק ולהפחיד. על כל אלה הם מסתמכים כדי להשיג ניצחון מיידית. [1]

ההתנגדות ללה פן, פירושה אי-הסכמה עם משטר שאופק אמירותיו הוא כינונו של הפחד.

הפסיכואנליזה יכולה להזהיר, יכולה להגיד דברים אחדים בנוגע לאקטואליה, מכיוון שלרשותה עומדים כלים מסוימים כדי לעשות זאת ולזהות את הפחדים שלנו, אשר נובעים מהשיח הפוליטי השוכן בתוכנו, מהאחר בעבור כל אחד. כל זאת, בתנאי שהמוחלט חל על נושא האמירה.

השנה מציינים בישראל יובל לכיבוש האדמות הפלסטיניות. השיח על אודות הכיבוש מפצל אותי יוצר בנו סדקים ומכאיב. ואף על פי כן, החשיבה על אסכולה העתידי שאני חולמת עליו פירושה הידיעה כי למעשים שלנו יש השלכות לגביו. אני מוצאת שם פחד שחוצה את הסובייקטיביות שלי, ואני לא יכולה להגיד, או לא אוכל להגיד, שלא ידעתי...

אסכולה העתידי – שבו קיים האמיתי בכל מקום שבו מתקיים אסכולה – היא אסכולה שמאפשר לעשות, באמצעות האמיתי הזה, את מה שיכול לתמוך בשיח של הפסיכואנליזה. הבה נזכור כי שיח זה הוא, בעצם, ההפך מהשיח של האדון.

במאמרו "האסכולה הלאקאניאני", טוען מילר: "בפסיכואנליזה, האדם אחראי על מה שלא רצה, על מה שלא ידע ועל מה שעשה כשלא ידע מה הוא עשה". כשאנחנו פועלים ביחס לאסכולה כמו באנליזה, עלינו להיות אחראים על התוצאות שלא לקחנו בחשבון. אם ניקח בחשבון את הדברים האלה, לא יהיה לנו בפני מי להתנצל נוכח תוצאות הרוח אסון. לא נוכל להתנצל בטענה כי 'לא ידעתי ש'...' [2]. אין לזה תוקף בפסיכואנליזה.

אין זה עניין פשוט; ההצהרות המוחלטות מפרידות, ואנחנו מדברים על אסכולה האחד. אבל מה שניתן למנוע הוא מה שאומר ג'רארד מילר כי אחד היעדים של הרפובליקה החמישית הוא לגרום לכך שהפוליטיקה תימאס על כולם, לשכנע אותנו כי זה לא העסק שלנו וכי המלך שייבחר ידאג לכול. [3]

ומכאן הזהירות וההמתינות – ובפסיכואנליזה ידוע לנו במה מדובר – אבל גם
הנחישות והדעת הנחוצות כדי שאדון שאינו רוצה לדעת ואינו רוצה לעבוד, לא
ישתלט כליל על חיינו.